

Джеймс Гедлі Чейз

ХОЧЕШ ЖИТИ

 Богдан

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase
Want to stay alive?

WANT TO STAY ALIVE? ©Hervey Raymond, 1971

*Чак завжди мріяв про красиве життя.
Азартні ігри, жінки, легкі гроші —
ось що було йому до смаку.
І ось нарешті удача посміхнулася йому.
Знайомство з наївною Мер
і пропозиція індіанця Тоголо обіцяли прибуткову справу.
Чак з ентузіазмом схопився за нагоду заробити,
прекрасно розуміючи, що ці легкі
гроші будуть забарвлені чиеюсь кров'ю...
Чудовий детектив всесвітньо відомого майстра пера
Чейза легко читається і тримає у напрузі
до останньої сторінки. Загадки, вибухи, підступи,
гумор, пристрась і гроші, сумлінна робота
поліцейських та пекельні виверти злочинців...*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,
nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

ОДИН

Вони проспали не більше години, першою прокинулася Меґ. Підвела голову з рюкзака, що слугував за подушку, і стривожено роззиралася порожньою кімнатою, залитою місячним світлом. Звідусіль важкими гірляндами звисало павутиння, а стелею повзав велетенський павук.

— Моторошна місцина, — сказала вона Чакові, коли вони влізли до будинку. — Ідеальне місце для привидів. Але Чак не мав уяви. Він лише покпинив із неї.

— Що ж... то складемо їм компанію. Все краще, ніж комарі.

Вони натрапили на цей покинутий будинок, коли зійшли з Четвертого Шосе, шукаючи місце для ночівлі. Гроші закінчилися невдовзі після того, як вони покинули Ґолдус — місто лимонів і картоплі. Чак намагався отримати роботу на одному з пакувальних заводів, але йому відмовили. Довге волосся до плечей, борода і в'їдливий сморід, який тягнувся за Чаком відтоді, як він востаннє прийняв ванну в Джексонвіллі, прирікали його на провал.

Порожній будинок стояв посеред джунглів низькорослих пальм, маленьких пальметто та квітучих кущів. Це була двоповерхова будова у південному колоніальному стилі, від ганку аж під самісінький дах витягнулися шість квадратних колон. Певно, свого часу тут жив якийсь багатій і будинок справляв неабияке враження.

Меґ зацікавлено розглядала будівлю, міркуючи, ким були її власники і чому ніхто так її не купив.

— Байдуже, — відказав Чак, коли вона поділилась своїми роздумами, попрямував до дверей і збив масивний залізний замок. Двері розчахнулись. Одна стулка із гуркотом впала із завіс, піднявши хмару задушливого пилу.

Мег позадкувала.

— Я не хочу спати у цьому будинку... він моторошний.

— Ой, заткнися! — Чак був зовсім не в гуморі, щоби слухати її балачки. Він був голодний, втомлений і пригнічений. Тож міцно схопив її за руку й втягнув у запилюжену темряву.

Вікна першого поверху були наглухо забиті, тож заночувати вони вирішили нагорі. Місячного світла, яке пробивалось крізь брудні шибки, було достатньо, щоби розпакувати речі. Широкі сходи вразили Мег. Вона уявляла собі дівчину в елегантній сукні, схожу на Скарлет О'Гару*, яка плавно спускається цими сходами, а у великій залі юрба залицяльників, не зводячи з неї очей, застигла в очікуванні. Цю думку вона вже не озвучила Чакові. Мег знала, він лише посміється з неї. Чак переважно жив сьогоднішнім днем. Навіть власне майбутнє було для нього чистим аркушем.

Після раптового пробудження на серці в Мег було неспокійно і вона лежала, дослухаючись до всього навкруг.

Будинок здавався живим. Вітер із затоки Біскейн тихо стогнав у піддашші. Подерті шпалери видавали ледь чутне потріскування. Тріщали дерев'яні панелі, десь унизу бовталися на вітрі двері, скрипіли їхні іржаві завіси.

Якийсь час Мег прислухалась, потім спробувала заснути. Вона озирнулась на Чака — він лежав на спині, рот привідкритий, пасма довгого, брудного волосся спадають на обличчя. Навіть звідти, де вона лежала, відчувався його неприємний запах, але Мег цим не переймалась. Можливо, це від неї так смерділо. Нічого, вони виправлять це, щойно дістануться моря і зможуть викупатись.

* Скарлет О'Гара — головна героїня роману Марґарет Мітчелл «Звіяні вітром».

Мег перевела погляд на стелю, випростала ноги, поправила на пишних грудях тоненький брудний светр.

Дівчина вже звикла до життя у таких скрутних умовах. Воно мало багато переваг: принаймні, вона була вільна йти, куди заманеться, і жити, як захочеться, і для неї це було важливо.

Мег згадала батька, який працював за копійки страховим агентом, і завжди похмуру матір. До сімнадцяти років вона якось із ними уживалася, хоча ще у чотирнадцять вирішила, щойно відчує готовність покинути все, зробить це негайно ж. Задушливе життя середнього класу було не для неї. Зустріч із Чаком допомогла дівчині врешті наважитись.

Чак був на чотири роки старший. Того разу Мег пішла в кіно сама. Таке траплялося рідко, бо ж у неї завжди було багато друзів. Батькам сказала, що зустрінеється із Ширлі й вони разом підуть до кінотеатру в центрі міста. Мег завжди говорила батькам із ким зустрічається і завжди брехала, знаючи, що вони надто дурні, аби перевірити. Вона брехала, навіть коли йшла із Ширлі, говорячи, що зустрічається з Едною. Їй подобалось брехати батькам. Часом Мег сумнівалася, чи вони взагалі чують, що вона говорить. Частенько їй ставало цікаво, чи скажуть вони у відповідь щось окрім свого звичного: «Гарно проведи час, люба, і не затримуйся», чи відірвуть погляд від екрана, якщо вона скаже, що йде гуляти з самим Френком Синатрою.

Фільм виявився нудним і Мег додивилась лише до середини. Та щойно вийшла у гаряче нічне повітря, як зрозуміла, що на годиннику лише 21:00 і пошкодувала. Окрім як повернутися додому, робити їй було нічого, та сама лише думка про те, що доведеться дивитись телевізор із батьками гнітила Мег.

— Шукаєш компанію?

Чак вийшов із тіні й став просто перед нею. Дівчина окинула його оцінюючим поглядом. Мег вже займалась

із чоловіками усім тим, чим займаються звичайні підлітки, але оберігала свою незайманість. Їй подобалось борюкання у машині, коли вона міцно стискала ноги, згодна на усе, крім одного. Матір так часто застерігала її не зв'язуватись із незнайомцями, що це почало викликати нудьгу і бажання зробити щось усупереч.

Чак мав певний шарм. Він був приземкуватий, коренастий і кремезний. Їй сподобалось його довге рудувате волосся і борода. Обличчя хлопця було навіть привабливим у своїй безтурботній потворності. У ньому відчувалась справжня мужність, і це збуджувало її.

Меґ пригадувала, як вони спустилися до пляжу і як купалися голяка. Чак так природно почувався оголеним, що це, зрештою, перемогло скромність Меґ і вона теж роздяглась.

Коли вони підійшли до води, Чак запропонував: — Давай поплаваємо. Він зняв увесь свій одяг ще до того, як Меґ зрозуміла, що відбувається, і голим забіг у море. Хвилиanne вагання — і вона наслідувала його приклад, а потім здалась перед його наполегливістю.

Її перший сексуальний досвід виявився надзвичайним. І хоча Чак мав певні недоліки, з жінками він умів поводитись.

— Ти подобаєшся мені, Меґ, — мовив Чак, коли вони, виснажені й розслаблені, лежали поруч. — У тебе є гроші?

Пізніше Меґ довідалась, що гроші й секс — єдині дві речі, які цікавили Чака. Дівчина мала трохи заощаджень — триста доларів, які вона за багато років накопичила з подарунків заможних родичів. Меґ відкладала їх на «чорний день», як учила мама. І хоч день той чорним не був, та яка різниця?

Чак розповідав, що планує поїхати до Флориди — хоче більше сонця. Ні, він не займається нічим конкретним. Коли закінчуються гроші — влаштовується на роботу, на

будь-яку роботу, а щойно назбирає достатньо грошенят, то знову її кидає. Це було чудове життя, і Меґ теж так вважала. На три сотні доларів вони змогли би жити вічно, запевняв Чак. То чи не хотіла б вона поїхати із ним?

Це був саме той момент, якого чекала Меґ. Вона знайшла ідеального чоловіка, який до того ж поділяв її погляди на життя. Чак був сильним, хвацьким, зухвалим і чудово кохався. Дівчина не вагалась.

Вони домовилися, що наступного дня зустрінуться на автовокзалі у Ґрейгоунді й разом вирушать до Флориди.

Наступного ранку, поки мама пішла на закупи, Меґ спакувала свій похідний рюкзак, лишила записку, що не повернеться, позичила в батька п'ятдесят доларів, які він тримав у загошнику — також на «чорний день» — і назавжди покинула батьківський дім.

Три сотні доларів та ще п'ятдесят батькових не вистачило їм на цілу вічність, як обіцяв Чак. Серед багатьох його слабкостей був непереборний потяг до азартних ігор. У Меґ серце краялося, коли Чак весело всівся грати у кості з двома молодиками, яких вони зустріли дорогою до Джексонавілля. Коли ж він поставив їхні останні п'ятдесят доларів, Меґ, тремтячим голосом мовила, що варто зупинитись.

Обидва молодики зиркнули на Чака. Той із них, що був старший, запитав: — І ти дозволяєш таке своїй жінці?

Широка долоня з короткими пальцями опустилася на обличчя Меґ. Чак штовхнув її так, що дівчина полетіла сторч на землю і від удару втратила свідомість. Коли вона повернулася до тями, Чак уже програв усі гроші, а двоє молодиків розчинились у темряві.

— Та нащо ті гроші? — огризнувся Чак, коли дівчина почала кричати на нього. — Замовкни! Ми заробимо навіть більше... Навколо купа грошей!

Вони влаштувалися на роботу збирачами апельсинів і цілий тиждень гарували на спеці, доки не нашкребли

тридцять доларів на двох, потому звільнились і продовжили свій шлях до Маямі.

Вони придбали квитки і дещо попоїсти, на цьому гроші майже закінчилися. Зараз у них не було ні копійки, а Меґ відчувала страшний голод. Вони вже дванадцять годин не мали й ріски в роті. Останнє, що вона з'їла, був жирнющий гамбургер, але дівчина ні хвилини про це не шкодувала. Таким було її життя: брудним, голодним, бездомним. Та все ж, так було значно краще, ніж жити у похмурій в'язниці під наглядом батьків.

«Не біда, завтра щось з'явиться», — подумала Меґ. Вона беззастережно вірила у Чака. Дівчина знову лягла спати, та за мить підхопилась.

Хтось ходив кімнатою унизу!

Меґ чітко чула рипіння шкіряних черевиків. Серце її калатало. Вона безшумно підсунулась до Чака, взяла його за плече й обережно потермосила.

— Чаку!

Він застогнав, скинув її руку і почав відвертатись, але вона знову потрясла його.

— Чаку!

— Ой, та на Бога! — Він прокинувся і ледь підвівся. Від нього смерділо так, що Меґ наморщилась. — У чім річ?

— Там унизу хтось ходить.

Тримаючи його за руку, Меґ відчула, як ураз напружились сталеві м'язи і впевненість повернулась до неї. Фізична сила Чака справляла на неї неабияке враження.

— От послухай! — прошепотіла Меґ.

Чак скинув її руку й звівся на рівні ноги. Безгучно рухаючись, він підійшов до дверей і обережно прочинив їх. Меґ дивилась на його широку спину. Його зібрана поза і спокій тамували її страх. Чак довго прислухався, потім зачинив двері й підійшов до неї.

— Так... маєш рацію. Там унизу хтось є... може, коп.

Мег витріщилася на нього.

— Коп?

— Ми незаконно вдерлись у чужу власність. Якщо якийсь доскіпливий коп....— Чак закусив нижню губу. — Нас можуть кинути за ґрати за бродяжництво.

— Але ж ми нікому не шкодимо...бродяжництво?

Та Чак вже не слухав. Він дістав із кишені штанів якийсь предмет і сунув його до рук Мег.

— Заховай собі в штани. Копи не повинні знайти це у мене.

— Що це?

— Ніж, дурепа. — Чак підійшов до дверей і обережно прочинив їх. Мег бачила, як він вийшов і став на самому вершечку сходів. Дівчина задивилась на руків'я ножа з хромованою кнопкою, її палець мимоволі торкнувся кнопки. Сім сантиметрів блискучої сталі випорснули з руків'я. Мег підскочила від несподіванки. Вона й гадки не мала, як скласти лезо назад, тож заховала ніж під купою запліснявілих клаптів шпалер на іншому боці кімнати. Потім вона підійшла до Чака. Він жестом наказав їй поводитись тихо. Вдвох вони нерухомо стояли, прислухаючись. Але все, що чула Мег — пришвидшене гупання власного серця.

— Я спускаюсь, — прошепотів Чак.

Мег мертвою хваткою вчепилась у його руку.

— Ні!

Чака й не треба було особливо вмовляти. У Мег навіть промайнула думка, що він так само наляканий, як і вона, і її це трохи розчарувало. Вони постояли ще кілька хвилин, доки не почули чиїсь кроки у кімнаті, ліворуч від зали. До зали увійшла темна фігура. У темряві було видно червоний вогник сигарети і Чак відчув полегшення. Він був упевнений, ким би не був цей чужинець, він точно не коп. Копи не палять на чергуванні.

— Хто тут? — вимогливо запитав він. Мег його голос здався різким та грубим.

Хвилинна тиша. Чак із Мег спостерігали за темною фігурою, що стояла нерухомо. Аж раптом на них обрушився яскравий спалах. Пара змушена була позадкувати. Промінь світла затримався на них десь із секунду, а потім ковзнув далі, засліпивши їх.

— Принеси мені ніж, — прошепотів Чак.

Мег, спотикаючись, повернулася до кімнати, кинулась до купи шпалер і відшукала ніж.

— Я помітив, що двері були відчинені, — заговорив чоловік знизу, коли дівчина повернулася до Чака. — Тож я увійшов.

— А тепер вийди знову, — проричав Чак. — Ми перші прийшли. Щезни!

— Будинок достатньо великий для усіх нас, правда ж? У мене є із собою їжа, та я не люблю їсти наодинці.

Мег почула, як забурчав її шлунок. Від самої лише думки про їжу рот наповнився слиною. Вона стиснула Чакову руку. Він зрозумів цей знак. Він теж зголоднів.

— Я думав, ти коп, — вимовив Чак. — Підіймайся до нас.

Вони спостерігали, як чоловік унизу пішов до кімнати позаду зали і повернувся з рюкзаком. Сходами чужак підіймався, підсвічуючи дорогу ліхтариком.

Не випускаючи ніж із руки, Чак чекав на нього. Мег він заштовхнув назад, до кімнати, з якої вони щойно вийшли. Дівчина лишилася стояти у дверях, серце її неспокійно затьохкало, коли незнайомиць піднявся нагору.

Чак свердлив його поглядом. Але все, що він міг розгледіти — обрис високої фігури: чоловік був на голову вищий від Чака, але худорлявий і не такий широкий у плечах, як він. «Не такий вже він і сильний», — вирішив Чак і трохи розслабився.

— Давай-но глянемо на тебе, — задиристо сказав Чак. — Дай мені свого ліхтарика.

Чоловік простягнув свій ліхтарик. Чак узяв його і направив промінь в обличчя чоловіку.

Побачивши його, Меґ залякла. Перед нею був індіанець-семінол. Вона бачила кількох таких дорогою від Джексонвілля і одразу впізнала це густе синьо-чорне волосся, темну шкіру, високі вилиці та вузькі чорні очі. Чоловікові було десь двадцять три-двадцять чотири роки, він навіть був привабливим, але його кам'яне обличчя, позбавлене будь-яких емоцій, викликало у Меґ тривогу. Одягнений він був у жовту сорочку, поцятковану дрібними білими квітками, темно-сині низькі джинси-гіпстери, а на його засмаглих ногах були полотняні черевики на каучуковій підшві.

Він спокійно дозволив цим двом оглядати себе. Меґ здавалось, що у світлі ліхтаря очі індіанця палали вогнем.

— Хто ти? — суворо запитав Чак, опускаючи ліхтарика.

— Пок Тоголо моє ім'я, — відповів чоловік. — А твоє?

— Я Чак Роджерс... Це моя подружка Меґ.

— Давайте поїмо.

Освітлюючи дорогу ліхтариком, Чак провів індіанця до кімнати. Меґ вже сиділа на рюкзаку в кімнаті, її порожній шлунок аж зводило від думки про їжу.

Пок кинув свій рюкзак на підлогу, опустився на коліна, відкрив його і видобув дві свічки, які одразу ж запалив і поставив на підлозі. Він потягнувся, забрав у Чака ліхтарика й поклав його назад у рюкзак, потім дістав із пластикового пакета смажену курку і кілька шматків шинки.

— Ого! Звідки ти це дістав? — запитав Чак, очі його аж округлились. Він вже не міг пригадати, коли востаннє їв курятину.

Пок глянув на нього.

— А тобі яке діло? — Вміло орудуючи ножем із кістяним руків'ям, індіанець розділив курку на рівні частини.

Вони їли у тиші, відчуючи варварське задоволення. Мег помітила, що індіанець увесь час косився на Чака. Але жодного разу навіть не поглянув на неї.

Коли вони закінчили, Чак відкинувся назад, опершись на лікті.

— Чорт забирай! Це було круто! Куди ти прямуєш? Пок дістав пачку сигарет.

— Парадайз-Сіті. А ви?

— Маямі, напевно.

Вони запалили сигарети від вогника свічки.

— Маєш там якусь роботу? — запитав Пок. Він сидів, схрестивши ноги, руки лежали на колінах.

— Знайду.

— Думаєш? — Пок вп'явся поглядом у Чака. — Копи не жалують волоцюг.

Чак напружився.

— Ти називаєш мене волоцюгою?

— А хто ж ти? Ти весь брудний, та ще й смердиш.

Мег затремтіла. Вона була певна, що Чак зараз нападе з ножем на індіанця, а тому дуже здивувалась, що Чак навіть з місця не зрушив.

— Краще бути волоцюгою, ніж нахабним дикуном, — тільки й відповів він. — Думаєш, ти зможеш знайти роботу?

— Мені не потрібна робота.

Чак нашорошив вуха.

— Хочеш сказати, в тебе є гроші?

Пок кивнув.

— Скільки? Десять баксів? Та закладаюсь, навіть стільки немає.

— Я завтра збираюсь купити машину.

Чак із присвистом видихнув.

— Машину? Яку машину?

Пок низав плечима.

— Якусь дешевеньку.... Потриману. Мені просто потрібна машина.

— Заради всього святого! — Чак довго не зводив очей з індіанця. — Слухай! Чому б нам трьом не об'єднати наші сили? Думаю, ми могли би поїхати з тобою аж до Парадайз-Сіті... що скажеш?

Почувши це, Мег здивувалась нахабству Чака. Але він, звісно, вчинив правильно. Як не попросиш, той не отримаєш.

— Чому ми повинні об'єднуватися? — запитав Пок після паузи.

— А що тобі втрачати? Самотою подорожувати нудно. Ми складемо тобі компанію.

Пок підвівся і відніс свій рюкзак у дальній кінець кімнати, подалі від інших двох, і сів.

— Ти оглух? — повторив Чак. — Що тобі втрачати?

— Я подумаю про це. Але зараз хочу спати. Загасить свічки... вони грошей коштують, — сказавши це, Пок розтягнувся на підлозі.

Чак і Мег обмінялись поглядами, коли індіанець, вимостивши голову на рюкзаку, розвернувся до них спиною.

Мег нахилилась і загасила свічки. Їх оповила темрява. За кілька хвилин очі призвичаїлись до блілого місячного сяйва. Пок, здавалось, вже заснув. Дихання його було повільним і розміреним.

Чак і Мег влашувались зручніше.

Голод Мег вгамувався, тіло втомилось і вона поринула у сон, але Чак заснути не міг. Він лежав не рухаючись, та мозок його кипів.

«Чи міг цей індіанець блефувати? — запитував він сам себе. — Невже він дійсно збирався купити машину? Якщо все, що він говорив, правда, то гроші мали бути або при ньому, або в рюкзаку».

Піт заливав Чакові чоло. — «У нього має бути щонайменше дві сотні доларів! Клятий червоношкірий з двома сотнями!»

Його товсті, короткі пальці обхопили руків'я ножа. Це буде легко. Треба лише переповзти кімнату. Один удар ножа — і все закінчиться.

Чакові було не звикати до вбивств. По-справжньому важить тільки перше вбивство, а на ньому вже було два. То що йому додати ще одне?

Потім Чак згадав про Мег і насупився. Не слід було тягнути її з собою. Він був певен, дівчина не витримає, якщо він уб'є індіанця. Його пальці міцніше стиснули руків'я ножа. Дві сотні доларів! Що ж, коли вона не ладна примиритись із цим, то вирушить услід за індіанцем. Коли тіла знайдуть — якщо їх узагалі коли-небудь знайдуть — Чак вже буде за багато кілометрів звідти.

Тильною стороною долоні Чак обтер піт з обличчя.

Так, він це зробить! Але не зараз. Зараз у індіанця ще чутливий сон. Пізніше, коли той міцніше засне. Це буде слушний час.

— Чаку?

Від голосу індіанця всередині Чака все захололо.

— Сплю я сторожко і завжди тримаю при собі револьвер, — після паузи Пок додав: — Ми поговоримо завтра.

Револьвер!

Пальці Чака відпустили руків'я ножа. Цей виродок наче прочитав його думки.

— Ой, замовкни, — пробурчав він. — Я намагаюся заснути.

— Поговоримо завтра.

Врешті-решт Чак заснув.